

Arrest

**nr. 54 964 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CROONENBERGHS, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 augustus 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.11.2009 via de gemeente Wellen werd ingediend door:

A., G. (...) Geboren te Kumba op 23.08.1979 Adres: (...) Nationaliteit: Kameroen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene meent zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielaanvraag in op 06.09.2005, die werd afgesloten op 14.03.2006 met de beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem ter kennis gegeven op 17.03.2006. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 18.02.2010. In totaal duurde de asielprocedure van betrokkene iets meer dan 4 jaar en 5 maanden (procedure bij de Raad van State inbegrepen) en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. Betrokkene had eveneens geen aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008 en voldoet bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008).

Betrokkene haalt tevens aan dat hij valt onder de vernietigde instructies van 19.07.2009 op basis van 'andere prangende humanitaire situaties'. Deze zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Betrokkene haalt aan dat hij ernstige problemen gekend heeft in zijn land van herkomst, dat hij schrik heeft om terug te keren, dat zijn rechten er niet gevrijwaard zijn en dat hij er gediscrimineerd en bedreigd wordt. Hij beweert dat een mogelijke verwijdering in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM. Echter, betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Wat de vermeende schending van het Internationaal Kinderrechtenverdrag betreft, dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene meerderjarig is en hier bijgevolg geen aanspraak op kan maken.

Wat de verblijfsduur betreft, zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij heeft vrijwilligerswerk gedaan en legt een werkbelofte voor d.d. 19.08.2008. Deze zaken kunnen echter niet in zijn voordeel weerhouden worden, aangezien het geen arbeidscontracten zijn.

De aangehaalde elementen van duurzame lokale verankering, namelijk het feit dat betrokkene sinds september 2005 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse lessen gevolgd heeft, een uitgebreide vriendenkring heeft uitgebouwd, getuigenverklaringen voorlegt, lid is van het SCNC, zijn medewerking heeft verleend aan het Stedelijk Conservatorium voor Muziek, Woord en Dans, een cursus "maatschappelijke vorming en het gebruik van multimedia" en een persoonsgerichte vorming gevolgd heeft, kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19.07.2009.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 06.09.2005, werd afgesloten op 14.03.2006 met de beslissing Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem ter kennis gegeven op 17.03.2006. Op 24.10.2005 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - zijnde iets meer dan 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout." In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat nergens bepaald is dat een aanvraag tot regularisatie hangend moet zijn op 18 maart 2008. Volgens de verzoekende partij is er enkel bepaald dat het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oud artikel 9, derde lid en/of artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetzij nog hangende moet zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008. De verzoekende partij stelt dat een procedure hangende was bij de Raad van State op 18 maart 2008. Voorts stelt de verzoekende partij dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formulering van de motieven door de verzoekende partij niet beantwoordt aan de vereiste vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Voorts stelt de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, bis van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard.

Dat verzoeker wil verwijzen naar de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) " dat de Overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; deze motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Men motiveert als volgt:

(...)

Nergens is bepaald dat een aanvraag tot regularisatie hangende moet zijn op 18.03.2008.

Het volgende is evenwel bepaald.

Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingen wet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord].

Een procedure was hangende bij de Raad van State op 18/3/2008.

Dat verzoeker opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste gronden en derhalve niet juist is.

Dat dergelijk motivering uiteraard niet correct is.

Dit houdt in dat verzoeker op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indiende bij de Burgemeester van de Stad inzake de toepassing van artikel 9, bis van de wet van 15.12.1980, dat verweerder met het element van de toestand in het land van herkomst en het verblijf bij de beoordeling van de gegrondheid wel degelijk met alle elementen diende te weerhouden teneinde tot gegrondheid te besluiten.

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.”

3.1.2. De verwerende partij stelt dat bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de inhoud daarvan de verzoekende partij inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische als haar feitelijke grondslag vermeld zijn. Hierop citeert de verwerende partij de bestreden beslissing en concludeert zij dat deze vermeldingen de verzoekende partij toelaten kennis te hebben van de redenen waarom haar aanvraag om machtiging tot verblijf werd verworpen als ongegrond, wat maakt dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Voorts stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aangetoond heeft dat haar asielprocedure minstens vijf jaar geduurd heeft. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat ze een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 18 maart 2008 hangende had. Tot slot stelt de verwerende partij dat in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd werd waarom de door de verzoekende partij aangehaalde elementen van integratie niet kunnen volstaan voor regularisatie. Hierop herhaalt de verwerende partij de motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de integratie van de verzoekende partij.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is, daar zij zich niet kan beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure voor de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. Voorts haalt de verzoekende partij in haar aanvraag aan dat ze onder andere prangende humanitaire situaties valt, maar heeft zij deze niet gespecificeerd en haalt zij aan dat zij ernstige problemen gekend heeft in haar land van herkomst en dat een mogelijke verwijdering in strijd zou zijn met het “*internationaal kinderrechtenverdrag en het EVRM*”, maar legt zij hiervan echter geen persoonlijke bewijzen neer. De verzoekende partij zou eventueel in aanmerking kunnen komen voor het criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009, maar zij legt geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract neer. De aangehaalde elementen van duurzame lokale verankering zijn niet voldoende en haar verblijf was slechts toegestaan in het kader van haar asielprocedure.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen,

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werden de buitengewone omstandigheden aanvaard, maar werd de aanvraag ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In casu diende de verzoekende partij op 18 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In haar aanvraag zet de verzoekende partij haar asielpcedure uiteen, stelt ze dat het feit dat zij niet erkend is als vluchteling niet wegneemt dat zij schrik heeft om naar haar land van herkomst terug te keren, dat haar rechten in haar land van herkomst niet gevrijwaard worden, dat deze vrees bevestigd wordt door mensenrechtenrapporten, dat ze een verzoek tot schorsing en nietigverklaring ingesteld heeft bij de Raad van State en dat om deze redenen haar aanvraag ontvankelijk dient verklaard te worden. Voorts stelt de verzoekende partij dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie en dat een verwijdering in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen en in het bijzonder het "*internationaal kinderrechtenverdrag en het EVRM*." In haar aanvraag stelt de verzoekende partij uitdrukkelijk dat ze zich beroept op criterium 1.2. van de instructies van 19 juli 2009. Tot slot verwijst de verzoekende partij naar haar integratie in België.

In haar aanvraag beroept de verzoekende partij zich uitdrukkelijk op criterium 1.2. van de instructies van 19 juli 2009, dat als volgt luidt:

"1.2 Vreemdelingen met een onredelijke lange asielpcedure (4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen of 5 jaar voor alleenstaanden en andere gezinnen) waarbij de procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielpcedure wordt/worden meegerekend
a. U voldoet aan de volgende voorwaarden:

- U was in een asielprocedure bij de DVZ, het CGVS, de VBC, de RVV en u was in een procedure bij de Raad van State en/of in een regularisatieprocedure op basis van de wet van 15 december 1980 gedurende meer dan 4 jaar (voor de gezinnen met schoolgaande kinderen) of meer dan 5 jaar (voor alleenstaanden, andere gezinnen);
- Uw eventueel annulatieberoep bij de Raad van State en/of uw eventuele regularisatieaanvraag is nog hangende of werd afgesloten na 18 maart 2008;
- Uw eventuele regularisatieaanvraag moet zijn ingediend vóór 18 maart 2008;
- Uw eventuele regularisatieaanvraag werd ingediend ten laatste 5 maanden na de betekening van definitieve beslissing van de asielinstantie of het arrest van de Raad van State; (! let wel! Enkel 2 maanden zullen hier in rekening worden genomen voor de berekening van de termijn)
- U heeft één of meerdere kinderen ten laste, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

b. Verduidelijkingen over de berekening van de termijn:

- De duur van de procedure wordt berekend vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken tot de datum van betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielprocedure wordt afgesloten en aangevuld met de duur van de procedure voor de Raad van State en/of de regularisatieprocedure.
- de termijn van 4 jaar is van toepassing op gezinnen met schoolgaande kinderen en de termijn van 5 jaar is van toepassing op alleenstaanden en gezinnen zonder schoolgaande kinderen.
- Wat asiel betreft, worden alle termijnen voor het indienen van een beroep meegerekend, net zoals de termijn die is verlopen tussen de definitieve beslissing en de betekening van de definitieve beslissing inzake asiel en de indiening van de aanvraag tot machtiging tot verblijf. Voor deze laatste termijn is het meerekenen echter tot 2 maanden beperkt (ook al is een maximumtermijn van 5 maanden toegestaan).
- Indien de Raad van State of de Raad voor Vreemdelingenbetwisting een asielbeslissing of een beslissing van regularisatie heeft vernietigd, wordt de duur van het annulatieberoep bij de Raad van State en/of de RVV en de tijd die het nemen van de nieuwe beslissing door de DVZ vergt, meegeteld.
- Als u verscheidene asielaanvragen hebt ingediend, wordt alleen de langste procedure meegerekend.
- Indien de aanvrager de asielprocedure door misleidend gedrag langer heeft laten duren, wordt met de duur van deze asielprocedure geen rekening gehouden. In voorkomend geval, beoordeelt de Commissie van Advies voor Vreemdelingen de situatie in een advies dat zij aan de bevoegde minister bezorgt."

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij op 6 september 2005 een asielaanvraag ingediend heeft. Deze asielaanvraag werd op 14 maart 2006 afgesloten met een beslissing "niet ontvankelijk (weigering van verblijf)" door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen. Tegen deze beslissing diende verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Bij arrest van 18 februari 2010 werd het beroep door de Raad van State verworpen. In totaal duurde de asielprocedure van de verzoekende partij iets meer dan vier jaar en vijf maanden. Bijgevolg heeft de asielprocedure van de verzoekende partij geen vijf jaar geduurd en is er dus geen sprake van een onredelijk lange asielprocedure. Voorts wijst de Raad erop dat criterium 1.2. ook de mogelijkheid toelaat om bij de berekening van de duur van de asielprocedure ook de regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure mee te rekenen. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat hiervan geen toepassing kan gemaakt worden, daar de verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis ingediend heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat op al de door de verzoekende partij ingeroepen elementen geantwoord werd. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat:

- Verzoeker meent zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. Hij voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielaanvraag in op 6 september 2005, die werd afgesloten op 14 maart 2006 met de beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hem ter kennis gegeven op 17 maart 2006. Vervolgens diende verzoeker een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 18 februari 2010. In totaal duurde de asielprocedure van betrokkene iets meer dan 4 jaar en 5 maanden (procedure bij de Raad van State inbegrepen) en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. Verzoeker had evenmin een aanvraag tot regularisatie hangende op 18 maart 2008 en voldoet bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te

kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18 maart 2008).

- Verzoeker haalt tevens aan dat hij valt onder de vernietigde instructies van 19 juli 2009 op basis van 'andere prangende humanitaire situaties'. Deze zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin een bewijs van voorgelegd. Het is aan verzoeker om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

- Verzoeker haalt aan dat hij ernstige problemen gekend heeft in zijn land van herkomst, dat hij schrik heeft om terug te keren, dat zijn rechten er niet gevrijwaard zijn en dat hij er gediscrimineerd en bedreigd wordt. Hij beweert dat een mogelijke verwijdering in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM. Echter, verzoeker legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan verzoeker om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Wat de vermeende schending van het Internationaal Kinderrechtenverdrag betreft, dient nog opgemerkt te worden dat verzoeker meerderjarig is en hier bijgevolg geen aanspraak op kan maken.

- Wat de verblijfsduur betreft, zou verzoeker eventueel in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet verzoeker niet. Hij heeft vrijwilligerswerk gedaan en legt een werkbepaaling voor van 19 augustus 2008. Deze zaken kunnen echter niet in zijn voordeel weerhouden worden, aangezien het geen arbeidscontracten zijn.

- De aangehaalde elementen van duurzame lokale verankering, namelijk het feit dat verzoeker sinds september 2005 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse lessen gevolgd heeft, een uitgebreide vriendenkring heeft uitgebouwd, getuigenverklaringen voorlegt, lid is van het SCNC, zijn medewerking heeft verleend aan het Stedelijk Conservatorium voor Muziek, Woord en Dans, een cursus maatschappelijke vorming en het gebruik van multimedia en een persoonsgerichte vorming gevolgd heeft, kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van verzoeker, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden in de instructies van 19 juli 2009.

- Verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 06 september 2005 werd afgesloten op 14 maart 2006 met de beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hem ter kennis gegeven op 17 maart 2006. Op 24 oktober 2005 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Verzoeker verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – zijnde iets meer dan 6 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij enkel het motief met betrekking tot de toepassing van criterium 1.2 van de instructies van 19 juli 2009 betwist, maar de overige elementen van de bestreden beslissing niet betwist.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de bestreden beslissing gestoeld is op een onjuiste feitenvinding, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waaruit die onjuiste feitenvinding zou bestaan. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat op alle door de verzoekende partij aangehaalde argumenten werd geantwoord en de verzoekende partij slechts één motief van de bestreden beslissing betwist, met name de toepassing van het criterium 1.2 van de instructies van 19 juli 2009. In dit verband wijst de Raad erop dat, zoals hoger werd vastgesteld, de verwerende partij dit criterium correct heeft toegepast.

De verzoekende partij maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt door de verzoekende partij aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3.2. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan, ook niet in de repliek-memorïe.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN